

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Lese skandaalne
armulugu*

Lucy Ashford

Originaali tiitel:
Lucy Ashford
The Widow's Scandalous Affair
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Pruul
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Lucy Ashford
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D08398521
ISBN 978-9949-82-798-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Nagu mu kirjutiste puhul ikka, nautisin ajaloo erinevate külgede avastamist. Mõni aeg tagasi mõtisklesin nende Prantsusmaalt pagendatute kannatuste peale, kes pidid pärast revolutsiooni 1789. aastal Inglismaale põgenema. Kas neid võeti soojalt vastu? Vastus sellele oli tihti „ei”, sest hoolimata sellest, kas põgenikud olid rikkad või vaesed, oli ikka valdav sajanditevanune umbusaldus, millega inglased oma naabreid vaatasid.

Mu kangelanna Serena pole Londonis kindlasti vaimustuses soliidse Montpellier' markii uhkeldavast elustiilist ja sädemed hakkavadki lendama. Aga kas arenema võib hakata *entente très cordiale*? Siin on nende lugu.

Esimene peatükk

1794. aasta mai, London

Kell oli üheksa läbi, kui tumedasse kapuutsiga keepi mässitud Serena maksis Henrietta tänava nurgal hobutakso kutsarile ning suundus edasi Covent Gardeni poole. Siin õhtuti kogunevad inimesed otsisid naudinguid, aga naine tundis, nagu suunduks ta otse oma halvima õudusunenäo poole.

Pea kohal süsimustas taevas oli täiskuu, aga selle hõbedane kuma ei saanud vastu eredatele lampidele, mis lugematutes trahterites ja mängumajades särasid. Maikuu õhtu oli soe ja napis riietuses naised näitasid end häbematult väljaku ees, lõõpides noorte täkkudega, kes jäid seisma, et neid jõllitada. Kaubitsejad rändasid mööda tänavaid ja müüsid toitu, lilli ning puuvilju, mida neil päevase turu ülejääkidest saada oli õnnestunud, samas kui kiriku juures mängis viiuldaja lõbusaid viise ning mõned mehed – selgelt joobes – üritasid

kohmakalt tantsida. Serena pidi end sinna-tänna heitvate tantsijate eest kõrvale hüppama.

Ma hilinen, noomis ta end meeleheitlikult. Kohtumine pidi toimuma siin Kingi tänava nurgal, kuid seni polnud jälgegi mehest, keda ta näha lootis. Naine üritas pead tõstvat paanikat maha suruda. Mis küll edasi saab? Võib-olla muutis ta meelt...

Tekkinud lootus purunes kildudeks. Kui mees oleks jätnud kohale ilmumata, saanuks naine häbistatud. Ta jääks auta.

Serena karjatas vaikselt, kui tugev käsi haaras tema õlast ja üks mees keeras ta ümber endale otsa vaatama, urisedes: „Olete see leedi, kes tuli härra Silas Mortiga kohtuma?”

„Jah, olen.” Serena tõmbas end mehe haardest vabaks, süda valusalt tagumas. „Ja palun ärge puudutage mind enam. Kas mõistate?”

Mees naeris. Ta tegi midagi enamat – ta irvitas. „Ekslesite oma uhkest kodust natuke kaugele, mis, mu leedi? Siin on täiesti teine maailm kui see, millega harjunud olete, eks?” Mees viipas pöidlaga kitsa kõrvaltänava poole. „Härra Mort on seal. Ja talle ei meeldi oodata.”

Mees hakkas mööda tänavat astuma, vaevumata kontrollima, kas Serena talle järgnes. Loomulikult ta tegi seda. Aga naine hoidis pea püsti, sest kuigi ta oli hirmust kange, ei tohtinud ta seda mehele välja näidata. Vähemalt nii palju oli ta õppinud. Hirm tegi su nõrgaks. Hirm tegi su ohvriks.

Serena sai aru, et teda juhatati kolme mehe poole, kes hiilisid trahteri varjus, ja ta mässis oma teenijalt laenatud keebi tihemini ümber õlgade, et kapuuts kindlalt ta jahmatavalt blonde juukseid varjaks. Aga mis mõtet oli tal end mas-

keerida? Nad teadsid väga hästi, kes ta on – pealegi reedaks ta end kohe isikuna, kes siia ei kuulu, kui avaks rääkimiseks oma suu. *Sama hästi oleksid võinud kanda oma kõige paremat sataänist keepi ja siidist tanu, Serena, sa igavene tola.*

„Mul on kokkusaamine mehega, kelle nimi on Silas Mort.” Naine imestas, kui rahulikult ta hää l kõlas. „Kes teist tema on?”

„*Kes teist tema on?*” pilkas üks meestest, imiteerides Serena haritud tooni. „Meie Silas valis endale seekord uhke tüki, millega end soojas hoida, mis, poisid?”

Naise süda jõnksatas, kui ta mehe mõttest aru sai. „Ei,” lausus ta, „te ei mõista...”

Siis Serena vaikis, sest ta tundis ära armilise näoga musta riietatud mehe, kes tema poole lonkas.

„Te oletegi siis siin?” Mees noogutas heakskiitvalt. „See on teile kasuks, mu austatud leedi, et meie kokkusaamisest kinni pidasite.”

Käeviipega käskis ta oma kolmel sõbral tagasi astuda ning Serenale jäi hetk, et silmitseda mehe näol olevat jubedat armiranti, mis algas otsmikult ning jooksis alla üle silma põsesarnani. Serena süda tagus peadpöörivalt. „Härra Mort,” alustas naine rääkimist, „tuln teile maksma raha, mida te nõudsite. Pean teile ka ütleva, et kui ma teist veel pärast tänast kuulen, olen sunnitud ametivõime teavitama. Kas mõistate?”

Naine lootis, et ta kõlas enesekindlalt, kuid Silas Mort hakkas vaid naerma. „Te teavitate ametivõime, mu leedi? Seda küll ei juhtu. Kas te tahate öelda, et olete valmis magistraadile meie tänasest kohtumisest kituma? Mina nii ei arva. Sest kui te sellest räägite, saab kogu maailm teada

mahlasest skandaalist, mida te nii innukalt varjata soovite.” Mees näitas ta poole näpuga, aga ei naernud enam, vaid lausa urises. „Nii et lõpetage oma ähvardamine ära.”

Silas pöördus oma sõprade poole. „Kas pole hale pilt, poisid? Kena väike lesk, kes leinab ikka üle kahe aasta tagasi surnud kangelasest abikaasat...” Mehe pilk peatus uuesti Serenal. „Parem oleks, et maksate, mu leedi. Ja kiiresti.”

Serena hoidis juba oma kotti käes. „Siin on kakskümmend gini,” teatas naine. „Ja vastutasuks, härra Mort, ootan täielikku lõppu teie ahnusele.”

Silas Mort haaras naise käest koti ja uuris selles olevaid münte. „Tundub, et kõik on olemas. Aga kas te süüdistate mind ahnuses, mu leedi? Teie, kellel on uhke maja ja tõld ja juveelid?” Ta tõi järsult oma näo Serenale lähemale. „Juba selle eest võlgnete mulle natuke rohkem, kas te ei leia? Veel vähemalt kakskümmend gini.”

Serena sulges hetkeks silmad. Sügavalt sisse hingates ütles ta: „Oh ei. Ma keeldun rohkem maksmast. Te olete sulgi ja kaabakas...”

Silas Mort tõstis oma kae ja mehe kolm kaaslast söötsid naise poole, et ta ümber piirata. Üks meestest tõmbas tema kapuutsi tagasi ja Serena tundis, kuidas ta juukselöksuga kinnitatud blondid lokid valla pääsesid. „Kena,” pomises mees iharalt. „Väga kena.”

Serena üritas meest meeletult eemale tõugata. Ta arvas, et oli viimase paari aastaga mõistuse pähe võtnud, aga ta oli rumalaim inimene maamunal, et pea ees sellisesse luumainajasse hüppas. Naine üritas end vabaks rabeleda, kuid vastaseid oli liiga palju ja nad olid liiga tugevad.

Siis kostis järsku Serena selja tagant üks hääl. Õrna võõramaise aktsendiga kõrgemast klassist mehe hääl lausus rahulikult: „Härrased, vabandust, et sekkun. Aga teate, ma arvan, et te olete vea teinud.”

Järgmisel hetkel sammus meestekamba poole pikk mees, kes kandis lihtsat tumedat jakki ja kaabut, mis varjas ta nägu. Mees asetaskäe kindlalt Serena käsivarrele ja vaatas ta ehmunud vaenlasi. „Võib-olla peaksin selgitama,” jätkas ta, „et see daam on minu kaitse all. Nii et oleksin väga tänulik, kui jätaksite meid oma *randevuud* nautima. Küllap te mõistate.”

Mehe viisakas avalduses oli midagi peidetud – midagi raudset ja külma, tundis Serena – ja see pani Morti mehed kõhklema. Aga sellest hoolimata oli ta vaid üks mees nelja vastu. *Nad tapavad ta*, oli Serena esimene mõte. *Armas jumal, nad kindlasti tapavad ta*.

Seda ei juhtunud. Kuid nad ei tõmmanud ka tagasi. Uustulnuk tõmbas Serena endale lähemale, käsi kindlalt ümber naise piha. „Ärge öelge midagi,” käskis ta madalal häälel. Jälle oli mehe hääles midagi raudset ja külma. „Jätke see minu hooleks.”

Serena poleks suutnud rääkida, isegi kui ta oleks soovinud. Tegelikult oli jahmatuse naise hääle röövinud. Sest nüüd, kui ta julges pilgu tõsta ja meest korralikult vaadata, sai ta aru, kes see on.

Mehe nimi oli Raphael Lefevre. Ta oli prantsuse aadlik, kes tuli eelmisel aastal Inglismaale, et põgeneda revolutsiooni tagajärgede eest, mis mehe kodumaad laastasid. Sama tegid paljud mehe kaasmaalased. Aga Lefevre oli teistsugune, kuna selle asemel, et Prantsusmaal toimuva pärast

õudu väljendada, ohvritele abi pakkuda ning avalikkust iga hinnaga tema kaasmaalaste hädadest teavitada, teatas ta rõõmsameelselt, et tal oleks hea meel, kui ta enam kunagi oma kodumaale ei naaseks.

„Taeva pärast, miks ma peaksin?” päris ta. „London sobib mulle ideaalselt.”

Seda näitas ta välja liigagi palju.

Tänu Inglismaal saadud haridusele – mehe isa Montpelier' markii saatis ta kõigepealt Etonisse, siis Oxfordi – oli tema keeleoskus peaaegu täiuslik. Kui ta aasta tagasi kahekümne kaheksa aastasena Inglismaale naasis, kohtus ta vanade sõpradega ning leidis ka palju uusi, eriti oma jõukuse pärast. Samuti teenis ta ära omajagu kriitikat, iseäranis seetõttu, et teda nähti tihti Londoni kõige kurikuulsamate naudinguotsijate seltskonnas, aga ta võis olla ka ülimalt võluv, kui tahtis, ning paljud kirjeldasid teda kui nägusat meest, kellel olid paksud tumedad juuksed ja omapärased hõbehallid silmad.

Tõepoolest, ka Serena oleks kord peaaegu mehe magusate sõnade ja hukutava naeratuse võrku langenud. *Mitte kunagi enam*, vandus naine. Aga kahjuks sattusid nad paratamatult liiga tihti kokku kõrgema seltskonna eksklusiivsetel üritustel. Ja mehe silmad – pilkavad, naervad – tundusid teda kõikjal jälitavat.

Vaid paar päeva tagasi leedi Sunderlandi ballil oli Serenal ebaõnn seista mehe lähedal, kui kõne alla tuli lojaalsus oma kodumaale. Mees tegi sel teemal mõne küünilise märkuse ja Serena ei suutnud vastamata jätta. „Loomulikult teame me kõik, mis teie kohustus on, härra markii! Paljud teie kaasmaalased jäid maha, et üritada taastada korda teie õnne-

tul kodumaal. Aga teie tegite oma peamiseks ülesandeks Londonis naudinguid taga ajada!”

Mõni pomises nõusolekuks, aga Raphael Lefevre'i tavaliselt rahulik hääl lajatas talle välkkiirelt vastu. „Oi, *madame*. Kui keevaline loomus! Et te oleksite lesena pikalt õnnelik! Mul võib oma kodumaa vastu vähe kaastunnet olla, aga teiste meeste vastu tunnen seda ikka.” Mees oli Serenat pilguga mõõtnud. „See peab üks vapper kosilane olema, kes teid naiseks võtaks.”

Mehe kaaslaste vaevu maha surutud naer oli Serena kõrvades sellest ajast saadik kajanud. Nüüd oli ta siin, jälestusväärne markii, kes ei võtnud midagi tõsiselt, Serenat endale lähedal hoidmas. Kas see oli mehele järjekordne mäng?

„Daam ja mina,” ütles mees Silas Mortile ja ta kambale, „pidime siin kokku saama, sest ta avaldas soovi avastada natuke elavamaid kohti kui tema tavaliselt külastatavad paigad. See meievaheline asi on üsna privaatne, kas mõistate? Aga kardan, et ma hilinesin ja seepärast pean leedilt andestust paluma.”

„Ei,” alustas Mort, „vaadake, ta tuli *minuga* kohtuma!”

„Tõesti?” Lefevre kergitas umbusklikult kulme. „Hea härra, andestage mulle, aga teie väide tundub mulle kummaline. Kas te ei arva, Serena?”

Ta vaatas siis naise poole, hääl malbe, kuid terav lõug kuidagi hirmuäratavalt järeleandmatu. Jagamas naisele sõnatuid käsklusi. *See meievaheline asi on üsna privaatne*, väitis mees – jah, ta ütles selle valjult välja. Kas ta on hullumeelne?